

D E C I Z I E

20 februarie 2019

mun. Chişinău

Colegiul Civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Chişinău

În componența

Președintele ședinței, judecătorul

Vladislav Clima

Judecătorii

Ecaterina Palanciuc și Ala Malii

Grefier

Cupciuc Luminița

examinând în ședință publică cererea de apel declarată de societatea cu răspundere limitată „Vladânma” împotriva hotărârii Judecătoriei Chişinău (sediul Rîșcani) din 09 februarie 2018, prin care a fost admisă cererea de chemare în judecată înaintată de societatea de naționalitate portugheză Soporcel-Sociedade Portuguesa de Papel, S.A. împotriva societății cu răspundere limitată „Vladânma” și autoritatea publică Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova, cu privire la decăderea din drepturi asupra mărcii naționale,-

Colegiul Civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Chişinău,-

c o n s t a t ă :

La 06 iulie 2017, societatea de naționalitate portugheză Soporcel-Sociedade Portuguesa de Papel, S.A. a depus în Judecătoria Chişinău (sediul Rîșcani) o cerere de chemare în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „Vladânma” cu privire la decăderea din drepturi asupra mărcii naționale.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamanta a invocat că marca națională nr. R16911, Moldova Discovery a obținut protecție pe teritoriul Republicii Moldova la 19 august 2008, fiind înregistrată la Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova pentru produsele din clasa 16, 35, 39, 41 și 43 conform Clasificării Internaționale a Produselor și Serviciilor.

Menționa reclamanta că potrivit informației din registrul național al mărcilor titularul mărcii sus-indicate este pârâta, marca indicată obținând protecție și pentru produsele din hârtie, și anume hârtie pentru fotocopiere și pentru imprimante cu laser, cu jet de cerneală și ofset, plicuri (papetărie), hârtie pentru plotter din clasa 16 conform Clasificării Internaționale a Produselor și Serviciilor.

Relata reclamanta că Legea privind protecția mărcilor stipulează că titularul mărcii este obligat să utilizeze această marcă, în caz contrar el este decăzut din drepturile asupra ei, art. 14 alin. (1) al acestei Legi statuând că, dacă în decurs de 5 ani după înregistrare marca nu a făcut obiectul unei utilizări efective în Republica Moldova pentru produsele și/sau serviciile pentru care este înregistrată sau dacă utilizarea mărcii a fost suspendată pe o perioadă neîntreruptă de 5 ani, titularul mărcii este decăzut din drepturile asupra mărcii în condițiile prezentei legi, cu excepția cazurilor când există motive întemeiate pentru neutilizare.

Deducea reclamanta din sensul normei că, decăderea este o sancțiune civilă ce constă în pierderea dreptului la marcă pentru neexecutarea acestui drept o anumită perioadă de timp, ce nu poate fi mai mică de 5 ani.

Susține că legislația națională și internațională în domeniul proprietății intelectuale impune obligativitatea utilizării mărcii din momentul înregistrării acesteia, pentru a nu crea, în așa mod, impedimente altor agenți economici și a nu folosi înregistrările în scop de blocaj.

În acest din urmă caz, este condamnabil că solicitantul înregistrării deturneză dreptul rezultat din înregistrare de la scopul său, folosindu-l altfel decât ca mijloc ce servește la deosebirea produselor și/sau serviciilor unei persoane fizice sau juridice de cele ale altor persoane fizice sau juridice.

Invoca reclamanta că funcția de bază a mărcii comerciale constituie identificarea produselor și/sau serviciilor pentru a căror înregistrare este cerută, iar conservarea unei mărci și nefolosirea acesteia pentru produsele solicitate, constituie abuz de drept și o ocupare nejustificată a unui drept al cărui protecție este subordonată condiției folosirii.

Întrucât marca, are funcția de a stabili o legătură între produse și servicii și persoana responsabilă de comercializarea acestora, dovada utilizării trebuie să pună în evidență o legătură clară între utilizarea mărcii și produsele și serviciile relevante.

Simpla aplicare sau indicare pe ambalaj și actele de însoțire a denumirii companiei nu poate fi considerată utilizare efectivă în sensul prevederilor art. 14 și art. 20 ale Legii privind protecția mărcilor.

Afirma reclamanta că utilizarea trebuie să fie publică, adică trebuie să fie externă întreprinderii și vizibilă clienților reali sau potențiali ai produselor sau serviciilor acesteia. Utilizarea în sfera privată sau utilizarea strict internă, în cadrul unei întreprinderi sau al unui grup de întreprinderi, nu constituie o utilizare efectivă.

Susține că atestase, din informațiile disponibile, că pârâta nu utilizează în Republica Moldova marca nr. R16911 Moldova Discovery pentru produsele din hârtie și anume hârtie pentru fotocopiere și pentru imprimante cu laser, cu jet de cerneală și ofset, plicuri (papetărie), hârtie pentru plotter din clasa 16 CIPS o perioadă ce depășește 5 ani, adică din 01 ianuarie 2012 până în 30 aprilie 2017.

De asemenea, reclamanta susține că se poate constata că în Republica Moldova lipsesc motive întemeiate pentru neutilizarea de către pârâtă a mărcii nr. R16911 Moldova Discovery.

Reclamanta argumenta că neutilizarea mărcii nr. R16911 Moldova Discovery este confirmată prin adresa Centrului de Metrologie Aplicată și Certificare, conform căreia, în Organele de Certificare, produsele cu denumirea Moldova Discovery pentru hârtie pentru fotocopiere și pentru imprimante cu laser, cu jet de cerneală și ofset; plicuri (papetărie), hârtie pentru plotter, nu au fost certificate.

Serviciul Vamal a comunicat că importul/exportul produselor „hârtie, și anume hârtie pentru fotocopiere și pentru imprimante cu laser, cu jet de cerneală și ofset; plicuri (papetărie); hârtie pentru plotter cu denumirea Moldova Discovery în/din Republica Moldova nu a avut loc.

La solicitarea reprezentantului reclamantului, Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova a comunicat că nu au fost înregistrate careva contracte privind existența înregistrării transiterii drepturilor asupra mărcii Moldova Discovery terților persoane.

Menționa reclamanta că la 12 ianuarie 2017, iar ulterior prin poșta electronică, s-a adresat către pârâtă cu solicitarea de eliberare a unui acord privind utilizarea de către reclamantă pe teritoriul Republicii Moldova a denumirii Moldova Discovery, însă această solicitare a rămas fără răspuns.

Afirma reclamanta că este cointereseată în decăderea pârteii din drepturile asupra mărcii nr. R16911 Moldova Discovery pentru produsele din hârtie și anume hârtie pentru fotocopiere și pentru imprimante cu laser, cu jet de cerneală și ofset; plicuri (papetărie); hârtie pentru plotter din clasa 16 CIPS, deoarece potrivit avizului provizoriu din 30 septembrie 2016 Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova a respins cererea reclamantei pe motivul coliziunii cu marca anterioară nr. R 16911 Moldova Discovery.

Solicita reclamanta instanței de judecată decăderea parțială a pârteii din drepturile asupra mărcii naționale nr. R16911 Moldova Discovery pentru produsele din hârtie, și anume hârtie pentru fotocopiere și pentru imprimante cu laser, cu jet de cerneală și ofset; plicuri (papetărie); hârtie pentru plotter din clasa 16 conform Clasificării Internaționale a Produselor și Serviciilor (CIPS).

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul Rîșcani) din 09 februarie 2018, cererea de chemare în judecată înaintată de societatea de naționalitate portugheză Soporcel-Sociedade Portuguesa de Papel, S.A. a fost admisă și s-a dispus decăderea parțială a societății cu răspundere limitată „Vladânma” din drepturile asupra mărcii naționale nr. R16911 Moldova Discovery pentru produsele hârtie și anume hârtie pentru fotocopiere și pentru imprimante cu laser, cu jet de cerneală și ofset, plicuri (papetărie), hârtie pentru plotter” din clasa 16, conform Clasificării Internaționale a Produselor și Serviciilor.

La 02 martie 2018, în interiorul termenului prevăzut de art. 362 alin. (1) Codul procedură civilă, societatea cu răspundere limitată „Vladânma” a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Chișinău (sediul Rîșcani) din 09 februarie 2018, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri, prin care a respinge acțiunea.

În motivarea apelului s-a invocat că soluția primei instanțe reprezintă o ingerință nejustificată în dreptul său de proprietate intelectuală, acțiune ce poate fi apreciată ca fiind expropriere ținând cont de investițiile făcute de titularul mărcii în înregistrarea și promovarea acesteia.

Astfel, apelanta consideră că hotărârea primei instanțe este emisă contrar garanțiilor oferite de art. 1 al Primului Protocol la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, inclusiv prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

În ședința instanței de apel, reprezentantul apelantei societatea cu răspundere limitată „Vladânma”, avocatul Zama Vitalie, a susținut apelul declarat și a solicitat admiterea acestuia în sensul formulat.

Reprezentantul intimatei societatea de naționalitate portugheză Soporcel-Sociedade Portuguesa de Papel, S.A., avocatul Jigău Radu, în ședința instanței de apel nu a susținut apelul declarat și a solicitat respingerea acestuia, cu menținerea hotărârii instanței de fond, pe care o apreciază ca fiind legală și fondată.

Reprezentantul Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova, Rău Maria, în ședința instanței de apel a lăsat la discreția instanței de judecată soluționarea chestiunii privind admiterea sau respingerea cererii de apel.

Audiind reprezentanții părților, studiind înscrisurile anexate la dosar și apreciind probele prezentate în raport cu argumentele apelului, Colegiul civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău consideră cererea de apel ca fiind neîntemeiată, urmând a fi respinsă, cu menținerea hotărârii primei instanțe, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 385 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul este în drept să respingă apelul și să mențină hotărîrea primei instanțe.

Articolul art. 373 Codul de procedură civilă statuează că instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărîrea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. Concomitent, instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit dispozițiilor art. 130 alin. (1) Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multor aspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În temeiul art. 240 alin. (1) Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărîrii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării pricinii și admisibilitatea acțiunii.

Conform art. 239 Codul de procedură civilă, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărîrea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședința de judecată.

Hotărîrea este întemeiată, dacă în ea sunt expuse toate circumstanțele care au importanță la soluționarea cauzei și care au fost verificate în ședința de judecată multilateral, complet și au fost elucidate probele privind circumstanțele constatate ale cauzei. Concluziile privind circumstanțele de fapt ale cauzei se motivează în hotărîre prin probele enumerate în art. 117 Cod de procedură civilă, iar în conformitate cu art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Astfel, prevederile legale enunțate în mod expres, obligă instanța de apel să verifice circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărîrea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite și este obligată să verifice legalitatea hotărîrii în întregul ei și să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Din conținutul celor relatate, Colegiul reține că sarcina instanței de apel derivă reieșind din dispozițiile art. 373 Codul de procedură civilă, în condițiile în care instanța de fond a soluționat fondul cauzei, cu expunerea argumentelor în vederea admiterii sau respingerii acțiunii în raport cu concluziile reținute de către aceasta.

Respectiv, conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și să nu se limiteze doar la însușirea motivelor și concluziilor date de instanța inferioară. (*Hirro Balani c. Spaniei*, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; *Georgiadis v. Greciei* nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Astfel, instanța de apel verificînd în raport cu prevederile art. 238-241 Cod de procedură civilă, legalitatea și temeinicia hotărîrii primei instanțe în partea contestată, constată că aceasta urmează a fi menținută, or instanța de fond, corect a elucidat și constatat circumstanțele pricinii, a verificat și apreciat obiectiv, probele prezente la

materialele cauzei în vederea admiterii parțiale a acțiunii, stabilind corect circumstanțele de fapt și aplicând corect legislația pertinentă ce guvernează raportul litigios.

Din materialele cauzei instanța de apel constată că apelanta este titulara mărcii „Moldova Discovery”, nr. R16911, înregistrată la 19 august 2008, cu numărul de depozit 015357 înregistrat la 08 iulie 2004, pentru produsele și serviciile specificate la clasele nr. nr. 35, 39, 41, 43 și 16 ale Clasificării Internaționale a Produselor și Serviciilor de la Nisa, aceasta din urmă vizând produsele: hârtie, carton și produs din aceste materiale neincluse în alte clase, produse de imprimare, articole de legătorie, fotografii, papetărie, adezivi (material de lipit), pentru papetărie sau menaj, material pentru artiști, pensule, mașini de scris și articole de birou (cu excepția mobilierului), materiale de instruire sau învățământ (cu excepția aparatelor), materiale plastice pentru ambalare (neincluse în alte clase), caractere tipografice, clișee.

La 06 iunie 2017, conform comenzii nr. 2709 din 23 mai 2017, intimata s-a adresat Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova cu o cerere privind determinarea statutului juridic al mărcii, despre care aceasta a fost informată prin scrisoarea Agenției nr. 1371/1 din 14 iunie 2017.

Potrivit scrisorii Centrului de Metrologie Aplicată și Certificare nr.16-01/248 din 23 mai 2017, în perioada de 01 ianuarie 2012 – 30 aprilie 2017 nu a fost emis vreun certificat de conformitate pentru produsele cu denumirea „Moldova Discovery” – hârtie, și anume hârtie pentru fotocopiere și pentru imprimante cu laser, cu jet de cerneală și ofset, plicuri, hârtie pentru plotter.

Conform informației oferite de Serviciul Vamal prin scrisoarea nr.28-07/7162 din 30 mai 2017, se atestă că importul/exportul produselor hârtie, și anume hârtie pentru fotocopiere și pentru imprimante cu laser, cu jet de cerneală și ofset; plicuri (papetărie); hârtie pentru plotter cu denumirea Moldova Discovery în/din Republica Moldova nu a avut loc.

Potrivit raportului de cercetare nr.1378/1 din 14 iunie 2017, întocmit de Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova, nu au fost depuse spre înregistrare și nici nu sunt înregistrate contracte privind cesionarea dreptului de dispoziție și/sau de folosință asupra mărcii sus- indicate.

Concomitent, Colegiul constată că nici apelanta nu a prezentat instanței de judecată probe admisibile și pertinente, conform art. 121 și art. 122 Codul de procedură civilă, ce ar dovedi utilizarea mărcii sus- indicate pentru produsele vizate în cererea de chemare în judecată a intimatei.

În contextul pretențiilor deduse judecării în prezenta pricină, Colegiul reține că art. 2 al Legii privind protecția mărcilor definește noțiunea de marcă ca fiind orice semn (vizual, sonor, olfactiv, tactil) care servește la individualizarea și deosebirea produselor și/sau serviciilor unei persoane fizice sau juridice de cele ale altor persoane fizice sau juridice.

În conformitate cu art. 14 alin. (1)-(3) al Legii date, dacă în decurs de 5 ani după înregistrare marca nu a făcut obiectul unei utilizări efective în Republica Moldova pentru produsele și/sau serviciile pentru care este înregistrată sau dacă utilizarea mărcii a fost suspendată pe o perioadă neîntreruptă de 5 ani, titularul mărcii poate fi decăzut din drepturile asupra mărcii în condițiile prezentei legi, cu excepția cazurilor când există motive întemeiate pentru neutilizare.

Este asimilată utilizării efective:

a) utilizarea mărcii sub o formă care diferă prin elemente ce nu schimbă caracterul distinctiv al mărcii în forma în care aceasta a fost înregistrată;

b) aplicarea mărcii pe produse sau pe ambalajul acestora în Republica Moldova exclusiv în scopul exportului.

Utilizarea, cu consimțământul titularului, a mărcii de către alte persoane se consideră ca utilizare efectuată de către titular.

Potrivit dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. a) și alin. (1/1)-(3) al aceleiași Legi, titularul mărcii este decăzut din drepturile asupra mărcii în urma unei cereri de decădere din drepturi, depuse la judecătoria în a cărei jurisdicție este sediul AGEPI, sau a unei cereri reconvenționale într-o acțiune de apărare a drepturilor, depuse la aceeași instanță, dacă în decursul unei perioade neîntrerupte de 5 ani, fără motive justificate, marca nu a făcut obiectul unei utilizări efective în Republica Moldova pentru produsele și/sau serviciile pentru care a fost înregistrată; totodată, nimeni nu poate cere ca titularul să fie decăzut din drepturi dacă, în perioada de la expirarea termenului indicat până la depunerea cererii de decădere din drepturi sau a cererii reconvenționale, marca a făcut obiectul unui contract de cesiune sau de licență ori obiectul unei începerii sau a unei reluări de utilizare reală; cu toate acestea, dacă începerea sau reluarea utilizării mărcii a avut loc cu 3 luni înainte de depunerea cererii de decădere sau a cererii reconvenționale, termenul respectiv începând cel mai devreme la expirarea perioadei neîntrerupte de 5 ani de neutilizare, utilizarea nu este luată în considerare în cazul când pregătirile pentru începerea sau pentru reluarea utilizării au intervenit numai după ce titularul a aflat că cererea de decădere sau cererea reconvențională ar putea fi depusă perioada cuprinsă între data depunerii cererii și data emiterii deciziei de înregistrare nu se include în termenul de 5 ani;

Sarcina prezentării probelor privind utilizarea efectivă a mărcii revine titularului mărcii.

În cazul în care motivul decăderii din drepturi este valabil numai pentru o parte din produsele și/sau serviciile pentru care marca a fost înregistrată, titularul este declarat decăzut din drepturi numai pentru produsele și/sau serviciile respective.

Decăderea din drepturi produce efecte juridice de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreie în a cărei jurisdicție este sediul AGEPI.

În temeiul pct. pct. 29-32 ale deciziei Curții Constituționale de inadmisibilitate a sesizării nr. 197g/2018 privind excepția de neconstituționalitate a articolelor 14 alin. (1) și 20 alin. (1) lit. (a) din Legea privind protecția mărcilor (decăderea din drepturile asupra mărcii, în cazul neutilizării acesteia de către titularului ei), potrivit jurisprudenței Curții Europene, protecția drepturilor de proprietate intelectuală, inclusiv protecția mărcilor, intră în câmpul de aplicare al articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea cauza Anheuser-Busch Inc. v. Portugalia [MC], 11 ianuarie 2007, § 72).

Totuși, dreptul de proprietate nu este unul absolut. El poate fi supus unor limitări, fiind susceptibil de ingerințe ale statului cu privire la exercitarea atributelor sale. Instituirea anumitor limite este impusă de necesitatea asigurării unui echilibru între interesele individuale și interesul general.

În acest context, Curtea admite că obligația utilizării mărcii sub amenințarea decăderii din drepturi poate fi pusă în balanță cu un interes general. Curtea observă aplicabilitatea acestei teze în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene. Spre exemplu, ea este formulată clar în concluziile Avocatului General Dámaso Ruiz-Jarabo Colomer prezentate în Armin Häupl v. Lidl Stiftung & Co. KG, pe 26 octombrie 2006, în cauza C-246/05, unde s-a menționat că acest mecanism juridic [obligația de utilizare] urmărește același obiectiv în toate sistemele juridice: adaptarea numărului mărcilor înregistrate la numărul celor care sunt folosite și care îndeplinesc funcția lor economică

pe piață, apropiind realitatea registrelor de realitatea schimburilor comerciale, pentru că oficiile pentru mărci nu sunt simple depozite ale unor mărci păstrate în rezervă, în așteptarea vreunui voinic care să se aventureze să le utilizeze. Dimpotrivă, acestea trebuie să constituie reflectarea fidelă a realității, a indicațiilor pe care întreprinderile le utilizează în comerț pentru a diferenția produsele și serviciile lor. În oficiile pentru proprietate industrială nu trebuie să fie înregistrate decât mărcile care participă la activitatea comercială (§ 50). Pentru a reduce numărul total al mărcilor înregistrate și protejate și, prin urmare, numărul conflictelor care apar între ele, este important să se ceară ca mărcile înregistrate să fie efectiv utilizate, sub amenințarea decăderii din drepturi (§ 52).

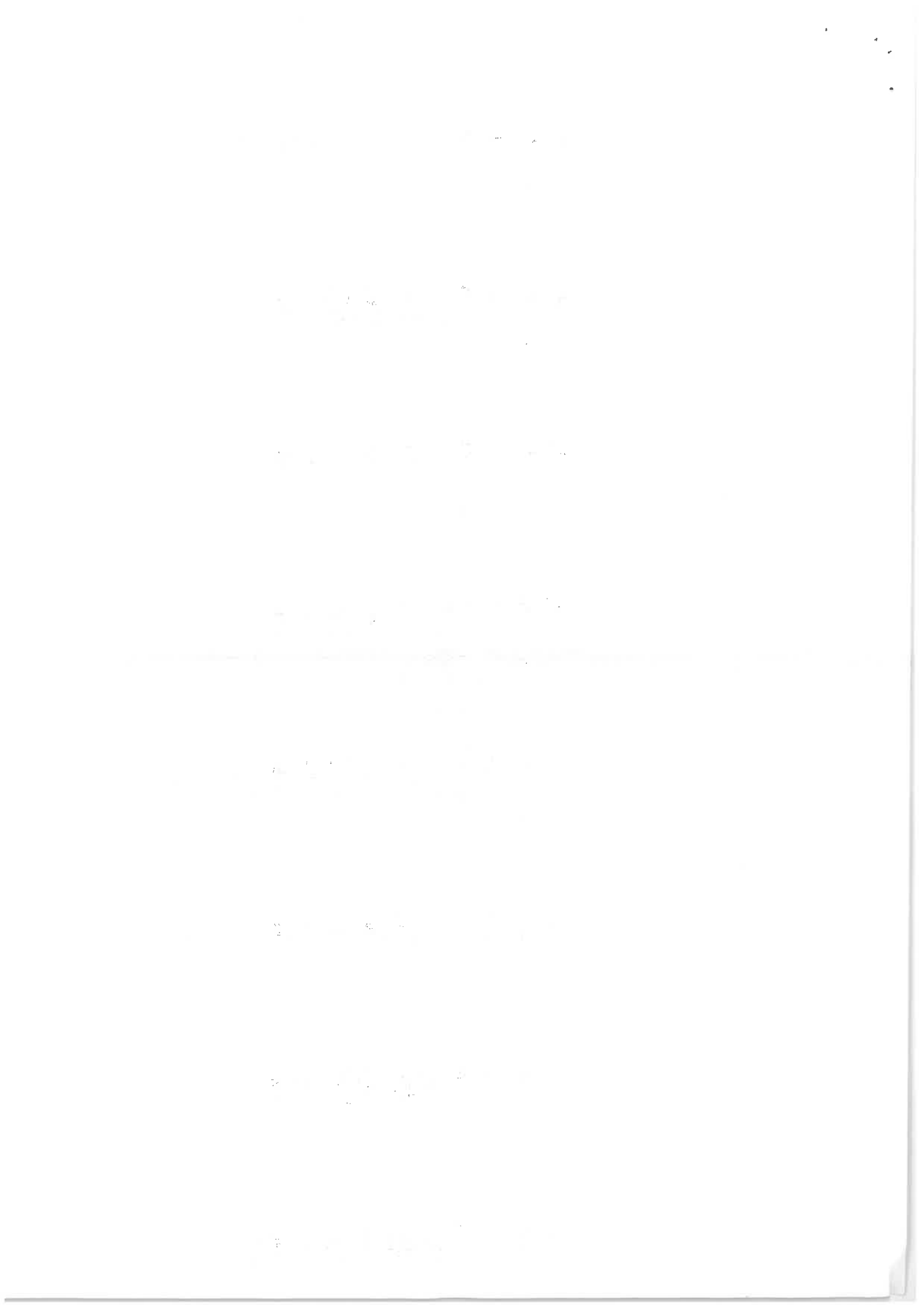
De asemenea, Curtea menționează că posibilitatea decăderii din drepturile asupra mărcii, în cazul neutilizării acesteia de către titularului ei este prevăzută și de instrumentele internaționale la care Republica Moldova este parte (i.e. articolul 5 din Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale și articolul 19 din Acordul privind aspectele drepturilor de proprietate intelectuală legate de comerț). Potrivit acestor acte internaționale, înregistrarea unei mărci poate fi anulată dacă aceasta nu a fost utilizată pe parcursul unei perioade relativ mari de timp și numai dacă cel interesat nu justifică motivele lipsei sale de acțiune.

Analizând prevederile legale contestate, Curtea observă că titularul unei mărci poate fi decăzut din drepturi, doar dacă nu a utilizat-o, fără motive justificate, pe o perioadă neîntreruptă de 5 ani. Sub acest aspect, Curtea observă că în rândul statelor europene există un consens în privința stabilirii unui termen de neutilizare a mărcii, care poate să conducă la anularea înregistrării mărcii sau la decăderea din drepturi a titularului (cu privire la importanța existenței unui consens în argumentarea juridică de drept constituțional european, a se vedea, ca autoritate recentă, cauzele *Ilseher v. Germania* [MC], 4 decembrie 2018, § 86 și *Naït-Liman v. Elveția* [MC], 15 martie 2018, § 175).

Din conținutul normelor citate supra reiese că neutilizarea mărcii de către titularul acestei o perioadă de peste 5 ani, în condițiile în care nu se întrunesc nici una din excepțiile prevăzute de Lege, constituie temei pentru decăderea deținătorului dreptului asupra mărcii din aceste drepturi, inclusiv parțial, sarcina probării faptului utilizării efective a mărcilor revenind titularului mărcii, în speță apelantei.

Astfel, prin prisma acestei constatări, instanța conchide că apelanta, contrar sarcinii pozitive de probațiune instituite de art. 118 alin. (1) Codul de procedură civilă și de art. 20 alin. (1/1) al Legii privind protecția mărcilor, nu a prezentat instanței de judecată probe pertinente și admisibile în sensul definit de art. 121 și art. 122 codul de procedură civilă, ce ar dovedi că acesta a utilizat efectiv în perioada de 5 ani marca indicată pentru produsele serviciile vizate în speță, deși acestuia i-a fost oferit un termen suficient pentru prezentarea probelor respective instanței de judecată.

În consecință, în lipsa unor probe ce ar dovedi utilizarea efectivă de către apelantă sau de o altă persoană împuternicită de titular, a mărcii susmenționate pentru o perioadă de 5 pentru produsele specificate în acțiunea intimă, utilizare ce implică folosirea reală, publică, neechivocă în scopul identificării produselor respective, și, concomitent, existența la dosar a înscrisurilor ce confirmă neutilizarea de către apelantă a mărcii în sensul respectiv, instanța ajunge la concluzia că apelanta într-adevăr nu a utilizat marca susmenționată, al cărui titular este, pentru produsele vizate o perioadă mai mare de 5 ani, motiv pentru care cerința intimă a fost corect admisă de prima instanță, aceasta fiind fondată.

Or, în speță se întrunesc temeiurile legale pentru decăderea parțială a apelantei din drepturile corespunzătoare.

Colegiul apreciază ca fiind nefondate argumentele apelantei referitoare la faptul că soluția primei instanțe constituie o ingerință în dreptul acesteia la proprietate intelectuală în contextul în care drepturile respective nu sunt, potrivit Legii susmenționate, absolute, inclusiv în contextul în care decăderea din drepturile date corespunde cerințelor regulii triplului test, instituită de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (cauzele *Kommersant Moldovoy c. Moldovei*, cererea nr. 41827/02, *W. c. UK* nr.9749/82 din 08.07.1987 §59, *Olsson c. Sweden* nr. 10465/83 din 24.03.1988, §59, *Gnahore c. France* 19.09.2000, §50, *S.C. Antares Transport – S.A. și S.C. Transroby – S.R.L. c. României*), limitarea acestora fiind prevăzută expres de Lege, ce este clară și previzibilă în acest sens, urmărind un scop legitim și fiind necesară într-o societate democratică, deoarece menținerea dreptului asupra unei mări neutilizate efectiv de titular limitează drepturile terților, ce ar putea pretinde asupra mărcii respective în vederea utilizării ei.

Această concluzie este fortificată și prin aceea că consecințele neutilizării mărcii este datorată inacțiunii voite a apelantei care, în contextul cadrului legal pertinent, cunoaște consecințele acestei inacțiuni.

Din aceste motive Colegiul apreciază ca fiind eronate și argumentele apelantei referitoare la faptul că decăderea sa din drepturile vizate asupra mărcii constituie o expropriere ce necesită o compensație echitabilă, inclusiv în contextul în care neutilizarea mărcii pentru produsele vizate în speță nu generează pentru apelantă venituri, astfel încât decăderea din drepturile respective nu implică consecințe negative pecuniare pentru apelantă.

Din considerentele expuse și având în vedere că circumstanțele pricinii au fost stabilite just de către prima instanță, normele de drept material fiind aplicate corect, argumentele contrare ale apelantei fiind nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul Civil al Curții de Apel Chișinău ajunge la concluzia de respinge apelul declarat de către societatea cu răspundere limitată „Vladânma” și a menține hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 09 februarie 2018.

În conformitate cu prevederile art. 385 lit. a), art. 390 Codul de procedură civilă, Colegiul civil al Curții de Apel Chișinău, -

d e c i d e :

Se respinge apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „Vladânma”.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 09 februarie 2018.

Decizia este definitivă, însă poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni, prin intermediul Curții Supreme de Justiție.

Președintele ședinței, judecătorul

Vladislav Clima

Judecătorii

Ecaterina Palanciuc

Ala Malîi

COPIA CORESPUNDE ORIGINALULUI.

Judecător Clima Vladislav

